

A person wearing a white protective suit and hood is sitting on a wooden chair. The person's face is completely obscured by the hood. The background is a brick wall. The overall image has a desaturated, high-contrast appearance.

AZ
ISZLÁM
ÁLLAM
FOGSÁGÁBAN
PUK
DAMSGÅRD

Egy hétig ültek összeláncolva, amikor egyik reggel egy őr eloldozta és kivezette Ajmant. Daniel egyre várta, hogy visszatérjen, de soha többé nem látta a társát. Meg volt győződve róla, hogy Ajmant szabadon engedték, és most magányosan várta a cellában, hogy rákerüljön a sor.

De senki nem jött el érte. Még akkor sem, amikor már nagyon ki kellett mennie a vécére. Az ajtón dörömbölt, kiabált, és újra dörömbölt.

Érezte, hogy már nem tudja visszatartani. Körülnézett. Az egyik sarokban egy tányér állt lepénykenyér maradékával, egy bögre és a félig üres másfél literes palack. A gyomra háborgott. A bögrébe áttöltötte a vizet, így a palack szinte kiürült. Lehúzta a nadrágját, a kenyérmadékokat maga alá tette és ráürített. Aztán a kenyérmadékokat és az ürüléket benyomkodta a palackba. A tányér mellett ott bűzölgött valami, az ujjai összekoszolódtak, és szörnyen szégyellte magát, noha egyedül volt. Vissza-

csavarta a palack kupakját, letette a sarokba és a bögrében lévő vízzel lemosta a kezét és a padlót. Megkönnyebbült, ugyanakkor nem akart arra gondolni, hogy a sarokban van egy palack ürülék.

Az őr, aki órákkal később jelent meg, szörnyen dühös lett.

– Tudod jól, hogy *harram* a kenyérrre üríteni! Hogy is jutott eszedbe? – ordította.

Daniel azzal védekezett, hogy hosszan dörömbölt és kiabált.

– Máskor szólj, ha vécére kell menned – jelentette ki az őr.

Danielt elvitték fürödni, és tiszta ruhát kapott, míg a sajátját kimosták. A fürdőszobában volt meleg víz és szappan, és Daniel azon tűnődött, vajon az előkészületek azt jelentik-e, hogy elengedik, mint Ajmant.

Másnap kapott egy golyóstollat és néhány papírlapot. Hogy elüsse az időt, írt egy történetet, amely egy évezreddel később, 3013-ban játszódott, és egy családról szólt, akik egy pincében veszelik át a világégést. A történet lényege az volt, hogy hogyan lehet mindent túlélni ott, ahol nincsen fény.

Már tíz napja ült a cellában, amikor hirtelen kicsapódott az ajtó. Álarcos, felfegyverzett férfiak özönlöttek be. Daniel fejét érdes, kemény kezek ragadták meg, szemét szorosan bekötötték.

– És most meghalsz, *kufur!* – ordították az álarcosok, miközben felcibálták egy lépcsőn, majd betuszkolták egy

autóba. Daniel magatehetetlennek érezte magát Ajman nélkül. Fogalma sem volt arról, hogy hova viszik. Vajon egy másik szír börtön vagy netalántán a bitófa vár a *kufra*-ra, a „hitetlenre”?

Milyen sors vár rá?

*

Már besötétedett, amikor fogsága tizedik napján bekötött szemmel, hátrabilincselte kézzel felvezették a lépcsőn. Egy kéz végigkutatva a bőrdzsekije és a nadrágja zsebeit.

– Ez meg micsoda? – kérdezte egy hang.

Daniel úgy vélte, az őt a papírt találta meg, amire feljegyezte a kis elbeszélést.

– Egy történet – felelte, de a papírlapot is, a dzsekijét is elvették, őt pedig a földre kényszerítették. Ezúttal elől bilincseltek össze a kezét, és a bilincset odaláncolták egy radiátorhoz.

A fűtőtest felé fordulva, a helyiségnek háttal, törökülésben kuporgott. Karjával kicsit feltolta a szemkötőjét, és a hónalja alól kilesve próbált tájékozódni.

Amennyire szemüveg nélkül meg tudta állapítani, egy nagyobb csarnokban ült, ahonnan különféle helyiségek nyíltak. A csarnok, amelynek egyetlen ablaka volt, visszhangzott a lépésektől és beszélgetéstől, volt benne egy kézmosó, a közepén pedig egy asztal állt.

Hallotta, hogy néha valaki megengedi a vízcsapot, arcot mostak vagy megtöltöttek egy-egy vizespalackot. Olykor valaki átment a csarnokon, és benyitott valahova.

Egy férfi hozott egy bögre vizet és egy omlettet Danielnek. Miután evett, ültében elszundított.

A bordáira mért kemény rúgás szakította meg az álmát.

– Ne aludj! – hangzott a parancs.

Daniel kihúzta magát, de alig tudott ébren maradni, mert a szemkötő mögött sötét volt. Egy ideig sikerült egyenes háttal ülnie, valahányszor lépéseket hallott a közelben. Aztán valószínűleg újra elbóbiskolt, mert arra tért magához, hogy fájdalom hasít a hátába. Úgy érezte, talán korbáccsal vagy egy összetekert kábellel csaptak rá.

A következő nap már többször hallotta az imára szólító éneket, amikor elgémberedett testét eloldozták a radiátortól és átvezették egy másik szobába. Miután levették a szemkötőjét, néhány párnázott karosszéket és egy fa íróasztalt látott. Az asztal mögött egy álarcos férfi ült, akiről kiderült, hogy ő vezeti a kihallgatást. Danielnek megparancsolták, hogy üljön a földre és válaszoljon a kérdésekre, amelyekre már számtalanszor válaszolt.

– Ki vagy?

– Daniel Rye.

– Honnan jöttél?

– Dániából.

– Ki hozott ide?

– A barátaim segítettek – felelte Daniel.

Az álarcos hangja fiatalnak tűnt, és Daniel úgy vélte, valószínűleg azért ez a huszonéves fiú vezeti a kihallgatást, mert egy kicsit beszél angolul. A fiú közölte, hogy nem hisz Danielnek.

– Tudjuk, ki vagy. És tudjuk, hogy hazudsz – mondta a fiú határozottan, és Danielt visszavitték a csarnokba a fűtőtesthez.

Miután egy újabb éjszakát töltött el odaláncolva, víz és élelem nélkül, ismét bevezették a kihallgatóhelyiségbe.

– Mondd el az igazat! Mi ugyan tudjuk, de tőled akarjuk hallani! – ordította a kihallgató.

Daniel megismételte az előző nap mondottakat.

– Azért jöttem, hogy feltárjam a civilek szenvedéseit a háborúban – mondta, de közben észlelte a sürgölődést a háttérben.

Mielőtt még ráeszmélt volna, hogy mi történik, kezek ragadták meg, hanyatt fektették és egy gumiabroncsot húztak a lábaira úgy, hogy a két térde kiálljon belőle. A térdhajlatába keresztben egy botot helyeztek, így rögzítették lábait az abroncshoz. Aztán átfordították a hasára, hogy meztelen talpa felülre kerüljön. Alig kapott levegőt.

Rettenő fájdalom hasított belé. Egy kábellel vagy kötéllal nagyokat csaptak a talpára. Amikor felordított, a bordái közé vagy a lapockájához elektromos sokkolót szorítottak. Újra felüvöltött. Nem tudta visszatartani.

– Ki vagy? – harsogta a kihallgató.

– Daniel Rye Ottosen – motyogta, mire ütés érte a talpát.

– Hazudsz! Hazudsz! – ordította a kihallgató. – Mondd meg, ki vagy!

Daniel sírt, üvöltött.

– Szedd össze magad, ne visíts! – harsogta egy hang.

Valahányszor újabb ütés érte, Daniel felüvöltött. Az időérzését már rég elvesztette.

Mikor hagyják abba, mit akarnak, meddig tart még? Csak nehogy eltörjék a csontjaimat. Csak nehogy belső sérülést okozzanak.

Egy idő után a fájdalom alábbhagyott, levették róla a gumiabroncsot, visszavezették a radiátorhoz és újra szorosán odaláncolták. Néhány óra telt el. Aztán újra megkínózták.

Amikor már a harmadik vagy negyedik körnél jártak, Daniel előtt minden összefolyt. Csak annyit tudott, hogy újra a kihallgatószobában van.

– Tornász vagy? – kérdezte a kihallgató.

– Igen – felelte Daniel.

– Hát akkor mutasd meg, mit tudsz.

Daniel azt felelte, hogy szívesen megmutat néhány gyakorlatot, de ahhoz le kell venniük a bilincseit.

– Azt nem lehet – felelte a kihallgató, aki néhány másik férfival együtt ült az asztal mögött.

– Akkor legalább elöl kötözzék össze a kezemet.

A kihallgató ezt megengedte, úgyhogy a bilincs előre került.

Daniel alig mozgott az utóbbi napokban, kivéve, amikor a fájdalom görcseiben fetrengett. Lábfeje feldagadt az ütésektől, szomjas volt, éhes, fáradt – egyszóval teljesen kikészült.

Mély lélegzetet vett és felnézett a mennyezetre. Kihúzta magát és próbálta érezni a testét, az izmait. Aztán neki-lendült. Függsőlegesen felugrott, olyan magasra, amennyire csak tudott, és miközben a plafon felé repült, felhúzta a térdét, hogy a teste átforduljon. Tekintetét a kőpadlóra szegezte, hogy bemérje a landolás helyét, majd két lábbal földet ért. A fájdalom végighasított a testén, de sikerült álló helyzetből hátraszaltót csinálnia – életében először megbilincselte kézzel.

A túszejtők első reakciója láttán szinte elnevette magát.

– Micsoda hülyeség – jegyezte meg az egyikük.

– Mutathatok egy kézállást is – javasolta Daniel, így bemutatott még egy gyakorlatot, hogy bebizonyítsa a túszejtőknek: nem a CIA kiképzett ügynöke, hanem hedegárd-i tornászbajnok.

Egyenes lábbal előrehajolt és letenyerezt a földre. Lassan felemelte a lábait, de a két tenyere a bilincs miatt túl közel volt egymáshoz, így a mutatvány nem lett tökéletes.

Az örök odacitálták az asztalhoz és letettek eléje egy kinyomtatott fényképet, amelyet a 2012-es aarhusi tornaversenyen készített.

– Kik ezek? – kérdezte a vezetőjük.

Daniel a fehér, fekete és piros tornadresszben feszítő öt fiút nézte. A tornásztársai voltak. A képet néhány perccel azelőtt készítette, hogy megkezdődött volna a bajnokság utolsó versenyszáma, a talajgyakorlat. Látszott, hogy izgatottak, mert tudták, hogy ha megnyerik a versenyszámot, az ő csapatuké az arany.

– Niels, Stefan, Andreas, Lasse és Steven – felelte Daniel.

Újabb ütések érték, tulajdonképpen mindegy volt, mit válaszol. Amikor végeztek vele, visszacibálták a radiátorhoz, amely már szinte menedékhely lett, hiszen azt jelentette, hogy amikor itt van, nem verik.

Úgy számolta, hogy immáron három napja nem kapott vizet és ételt, és nem volt vécén.

*

Az egyik kihallgatás során a túszejtők felszólították Danielt, hogy nevezze meg a képen látható öt tornászt. A túszejtők az internetről töltötték le a képet, amelyet Daniel azonnal felismert. Ő maga készítette öt tornásztársáról egy versenyszám előtt egy Európa-bajnokságon.